

ЕСТНИКА № 4.

Jedinstvo Christovoj Cerkvi

Napísal:

Dr. Nikolaj Russnák
univ. prof.

Prjašev, 1946

JEDINSTVO

CHRISTOVOJ CERKVI

Jeparchial'noje Pravitel'stvo v Prjaševi

No. 2883/46.

Ńit' prepjatstvija

Dr. Vasilij. Hopko
cenzor.

Pečatati pozvol'aju,
v Prjaševi, 24. IX. 1946.

† *Pavel*
jepiskop.

Jedinstvo Christovoj Cerkvi.

Iisus Christos, jedinorodnyj Syn živaho Boha, prišel na zemľu, potomu čtoby spasti nas i na pravdu naučiti. Hovorit bo sv. apostol: »blahodať i istina Iisus Christom bysť«. (Jo. 1, 17.)

Každyj, kto chočet spasitsja, siju blahodať i siju istinu sl'idovati dolžen. No vo vsim i bez vsjakaho izminenija. A to potomu čto »dondeže prejdet nebo i zemľa, iota jedina, ili jedina čerta ne prejdet ot zakona«. (Maft. 5, 18.)

Tot že Iisus Christos dľa sochranenija tožestva etoho samaho spasenija, osnoval Cerkov, kotoroj »i vrata adova ne odol'ijut (Tamže, 16, 18.) Toj že Cerkvi my dolžny povinovatisja, ibo hovorit Hospod': »ašče

Cerkov preslušajet, budi tebi jakože jazyčnik i mytar«. (Maft. 18, 17.) T. j. neposlušnaho dolžno isbrositi iz Cerkvi.

Iisus Christos vnutrennyj sostav svoje Cerkvi sam postanovil. Isbral 12 apostolov, i pove'il im: »Šedše naučite vsja jazyki, ... učašče ich b'usti vsja, jelika zapovidach vam, i se az s vami jesm vo vsja dni do skončaniya vika. Amiň.« (Tamže, 28, 19—20.)

Siju svjatuju Cerkov dolžny my vse slušati. »Slušajaj vas, mene slušajet, a otmetajajsa vas, mene otmetajetsja: otmetajajsa že mene, otmetajetsja poslavšaho mja.« (Lu. 10, 16. Sr. Maft. 10. 40. Jo. 13, 20.)

I vnutrennoje soderžaniye etoho ustava sam Hospod' postanovil, raždilivše učaščuju i učaščujusja Cerkov. Pervaja, imenno učaščaja Cerkov — eto apostoly i ich prejemniki, episkopy; a poslidňaja — eto virujuščije.

I samaja vlast' učaščeje Cerkvi jest' dvukratna, imenno Christovoj Cerkvi danna blahodať s vlastiju razdavanija sej poslidnoj, a odnovremenno toj že samoj Cerkvi dano upravljenje, t. j. vlast' upravljenja.

Pervuju, t. j. vlast' počerpajemuju iz tainstva Svjaščenstva sochranili i nesojednennyje vostočnije, imenno u kotorych jest' apostolskoje prejemstvo, kotoroje nikohda ne prervalos; no ne sochranili vturuju vlast', t. j. u nich nit zakonnoho upravljenja Cerkoviju, potomu čto oni otrekliš' ot dolžnosti cerkovnoho povinovenija i tim poťerjali vlast' praviľnaho upravljenja. Potomu nazyvajutsa oni otlučivšimijsa, inym slovom oni javľajutsja cerkovnymi raskolnikami. No kto členom chočet byti pravdivoj Christovoj Cerkvi, etot dolžen sochraniti ne toľko tainstva, no on dolžen i sovično povinovatisja Christom postavlenomu cerkovnomu pravleniju. Vyrazitel'no: on dolžen sochraniti cerkovnija postanovlenija. Kto iz toho čto nibud' propuskajet, etot

uže ne javlajetsja členom istinnoj Christovoj Cerkvi.

Iisus Christos v vid'i osnovanija Cerkvi postanovil bl. apostola Petra. Petru skazal Spasitel': »Ty Petr, i na sem kameni soziždu Cerkov moju.« (Maft. 16, 18.) Iisus Christos Petra vsehda različajet ot druhich. On javlajetsja pervym. »Pervyj Simon, iže naricajetsa Petr.« (Tamže, 10, 2.) — »Petr s jedinoadesatmi.« (Dij. Ap. 2, 14.) — Hospod' Iisus Petru davajet holovnuju vlast' klučej (Maft. 16, 19.), jemu vručajet kormilo cerkovnoje: »pasi ahny moja, . . . pasi ovcy moja«. (Jo. 21, 15—17.)

Petr apostol javlajetsja vidimoju hlavoju Cerkvi, o ktorom ta že samaja Cerkov vsehda molitsja uže ot samaho načala. »Petra strežachu v temnici, molitva že b'i pril'žna byvajemaja ot Cerkvi k Bohu o nem.« (Dij. Ap. 12, 5.)

Petra hlavnym, imenno hlavoju Cerkvi uznavajet Vostok i Zapad, t. j. vsja vselen-

naja. V troparjach i v drugih stichach Petra imenujem vsehda verhovnym, pervoverhovnym, on pervoprestolnik. (Sm. tropar, 16. Jan. o verihach Petrovych.)

A jesli i sv. Pavel nazyvajetsja verhovnym, to takoje-upotrebljenje slova v cerkovnom texti istolkovyvajetsja totčas, počemu pervoprestolnik ap. Petr, i počemu imejet značenje ap. Pavel. 29-aho juna, v prazdnik sv. apostol Petra i Pavla, napr. v pervoj stichiri na Večerni tak pojem: ... ovaho ubo jako Apostolov prednajačalnika, ovaho že jako pače vsich trudi v šahosja.» (29. Juna, Večerňa, pervaja stichira na Hdi vozzvach.) Eto ne čto inoje, kak toržestvennoje učenije sv. Materi Cerkvi, označajuščeje imenno to, čto Petr jest prednajačalnik, inym slovom: H L A V A Cerkvi, a bl. Pavel ispolňal samuju velikuju zadaču rasprostranjenja sv. Evanhelija. A to ispovidujet jak Zapad, tak i Vostok, t. j. s nami odnovenmenno i otlučivšijesja Vostočnyje. Ibo oni

v týchže samych cerkovnych knihach, izdannyh samymi vostočnymi nesojedinnymi, to že samo ispovidujut, čo Petr jeŝ prednačalnik, a Pavel jeŝ samyj priľižnyj apostol.

No Petru danna prednačalstvujuščaja vlast' javľajetsja ne toľko jeho ličnym otličijem, no eta že samaja kormčaja vlast' dana odnovremenno i jeho prejemnikom, jak to ispovidujut i samyje nesojedinneje vostočnyje.

Vot 18-a fevraľa my i s nami i nesojedinnenyje soveršajut pamjať sv. L'va Papy Rimskaho, kotoryj carstvoval v hh. 440—461. V jeho česť napisannom cerkovnom obrjad'i Rimskaho Otca i nesojedinnenyje vostočnyje proslavľajut tak:

»Čto ťa imenujem bohoduchnovenne, hlavu li P R A V O S L A V N Y J A C E R K V E.« (Sm. Mineju, izdannuju v Počajevi v h. 1863. 18. fevr. na Večerni pervaja stichira na Hdi vozzvach.)

Po važnosti značenja my dolžny s etim dokazatel'stvom osobo zanimatisja!

Vot nesojedinennyje vostočnyje, kohda oni v vo svoich cerkvach počitajut svoich svjatyh, i upotrebl'ajut sočinenija svoich predšestvennikov, t. j. pojut v cerkvach liturgičeskija p'inia i soveršajut sv. Otca-mi sozdannyja obrjady, to oni toržen-stvenno vozhlrašajut svoju otčevskuju vi-ru i ispovidujut to, čto Rimskije Otcy javl'ajutsja H l a v o j u P r a v o s l a v - n y j a C e r k v e. Imenno oni tože sa-moje ispovidujut, čto ves' kathičeskij mir i bukval'no vozhlrašajut to, čto Rim-skije Otcy suť **HLAVOJU PRAVOSLAV-NOJ CERKVI!**

Takoje official'noje ispovedanije javl'a-jetsja samym važnym dokazatel'stvom tor-žestvennaha učenija, koroje my dolžny i pri sviditel'stvi samaho zdorovaho čelo-vičeskaha razuma rišitel'nyh sčitati.

Imenno vostočnyje, otlučivšijesja ot Christovej Cerkvi, t. j. nesojedinnyje ve-lehlasno ispovidujut, čto R i m s k i j O t e c,

P a p a, ješ' vsej vselennoj i sobornoj Cer-
kvi H L A V A, no na žal', ti že samyje vo-
stočnyje ne choťat povinovatisja tomu že
samomu Hlavi vselenskoj Cerkvi.

Vot u každahoz razumnahoz čelovika vo-
zбудitsja mysl': čto že čuvstvujut naši ne-
soedinnyje braťa tohda, kohda v cerkov-
nych svoich obrjadach tak toržestvenno
vozhlašajut i prazdenstvenno ispovidujut
siju katholičeskiju istinu, čto Rimskij Pa-
pa javl'ajetsja H l a v o j u vsim viruju-
ščim, s'lidovatel'no vsim pravoslavnym!

My dolžny podčerknuti, čto vostočnyje
v trohateľnoj tišini svoich cerkvej, v čuv-
stvi duševnaho dviženija serdec, v podne-
senii duš javno ispovidujut samuju važnu-
ju katholičeskiju pravdu, a vsetaki Hlavi
vselenskoj Cerkve ne choťat povinovatisja,
imenno Rimskomu Papi, kotoraho oni v
rjadi svoich cerkovnyh Bohosluženij
H L A V O J U P R A V O S L A V N O J
C E R K V I u z n a v a j u t!

Eto ne čto inoje, jak jasnaja neposl'ido-
vateľnosť: ne čto inoje, jak nesomninoje do-
kazateľstvo cerkovnaho otlučenija.

No, po sviditeľstvu istorii ot samaho na-
čala Christianskaho vika, tečenijem dol-
hych vikov, prodolženijem bol'se jak tysač
l'it vse to inače bylo.

Vot niskoľko istoričeskych dannych.

Sv. Joann Zlatoust protiv rišenija Theo-
philom, aleksandrijkim patriarchoju poder-
žannaho sobora appelujet k sv. Innokenti-
ju Pervomu (402—417) Rimskomu Papi.
Eto ne čto inoje, jak toržestvennoje ispo-
vidanije katholičeskaho učenija o hlaven-
stvi Rimskaho Papy. A to so storony sama-
ho znamenitaho vostočnaho Otca, t. j. sv.
Joanna Zlatoustaho, v čim my dolžny ri-
šitel'nuju silu vid'iti toj že samoj istiny, a
odnovremenno i učenije toho že samaho
sv. Ioanna Zlatoustaho, v ktorom poňa-
tije vostočnaho viroispovidanija jakby so-
sredotočivalos'. Imenno on toržestvenno

uznavajet i praktičeski ispovidujet to, čto Rimskij Otec jest Hlava Cerkvi i on imiet samuju vysokuju vlast nad vseju vselenoju. V etom my dolžny viditi officialnoje vostočnoje dokazatelstvo, sochranennoje nam odnym druhim vostočnym čelovikom, t. j. odnym grekom, nazyvajemom Sozomenom. (Sm. Sozomena, Hist. Cerkvy, kn. 3. hl. 8.)

To že samoje vozhlášujut sv. Otcy čertvertaho vselenskaho Sobora, sosedšiesja na Vostoku v Chalikidoni. Oni vsi vostočnyje Episkopy, s izjatijem 2—3 zapadnych Otcov, kotoryje v 451-om hodu posli perečitanija poslanija sv. Velikaho Lva, odnoholosno i s samym oduševlenijem vsi voskliknuli: »P e t r č e r e z L v a veščal . . . Petrus per Leonem locutus est.« (Sm. akty IV. sobora, v. 2. hl.)

To že samoje podtverdžajut i sočinenija drugaho takže na Vostoki poderžannaho vselenskaho sobora, po čislu šestaho, v Konstantinopoři v 680-om hodu, na koto-

rom posli perečitanija poslanija sv. Agathona, Rimskaho Papy, ti že 100 a 100 vostočnyje Otcy tim že samym čuvstvom vskliknuli: »Agathonom hovoril Petr... per Agathonem Petrus loquebatur.« (V sočinieniach vsel. soborov, hl. 18.)

Vostok i Zapad v tom že samom jedinštvu jak viroispovidanija, tak i cerkovnaho povinovenija žili tečenijem dolhich stolitij. Dušy vsich christianov taže samaja katoličeskaja vira napolňala, a tot že samyj duch poslušanja. Vsi oni pod vedenijem toho že samaho cerkovnaho načal'stva, iz istočnikov Christovoj blahodati čerpajut, i služat svjatomu d'ilu Božiej slavy i spaseniju jak, svoich, tak i im naznačennych christianskych duš. Tohda viroispovidanije tim že samym jav'alos', odno bylo i cerkovnoje vedenije, i vs'ich ta že samaja l'ubov ispolňala.

Jesli čto tečenijem vikov i javilos' ispravl'ajemym, to s toju že samoju l'uboviju rišilos'.

Pervoje nedorozumije stalos' v vtoroj polovini IX-ho stolitija.

My dolžny prežde vseho kratko vspomnuti istoriju toho.

Bardas, III-ho Michaila, vostočno-rim-skaho Imperatora srodnik i pervyj činovnik Štata, so svojeju nevistoju v nezakonom sojuzi žil. Proto jeha tohdašnyj konstantinopol'skij Patriarch, sv. Ignatij napomnul, daže jeha v prazdnik sv. Bohojavljenja ne pričastil.

Ėto na Bardasa očeň povlijalo, tak čto on odnu tol'ko pričinu iskal, čtoby nad Vladykoju pomstitisja. U Imperatora Michaila perevel, čtoby etot poslidnyj treboval ot Archijepiskopa postrihati Theodoru, svoju sobstvennuju mať i svoju sestru, kotoryja nijak ne chotili vstupiti v monastyr'. Tak jak eto sv. Svjaščennonačalnik ne chotil ispolniti, to byl poslan v zatočenije v Terebinth. Bardas otdalil zakonnaho Vladyku i v novyje Patriarchi naznačil mirjanina,

imenem Fotija. Etot poslednyj tečenijem sedem dnej byl chirotonizovan, t. j. po svjaščen v jepiskopy. Samuju chirotonizaciju perevel Grigorij, suspendobannyj Syrakuzskij Jepiskop. Vse to v 857-om hodu sbylos'.

Bardas, čtob vnišno pokazati povinovenije, o vsem uvidomil s. Rimskij Prestol. On tak pisal Rimskomu Papi čto Ignatij otkazalsja, vsľidstvie čeho byl isbran Fotij.

No nasiľstvenno otdalennyj Archijerej i jemu virnyje svjaščenniki appelirovali k Rimskomu Papi, v sľidstvije čeho sv. Nikolaj Pervyj tohdašnjij Rimskij Papa (858—867) poslal dvoch svoich delegatov isľidovati d'ilo. No kovarstvennyj Fotij našel sposob na to, čtoby delegaty Papy na svoju storonu sovratiti. V. 861-om hodu sozval soviščanije, na ktorom pojavilis' i delegaty i prinužden byl prisutstvovati i sam nezakonno otdalennyj sv. Ignatij. Na soborišči osudili Ignatija, sovlekli s neho archijerejskuju odeždu i peredali jeho hajdu-

kam- satellitam. Ety pos'lidnyje svjataho Vladyku nemilosrdno mučili i hotovy byli jeho oslipiti i jemu daže i ruky otrubati. No sv. Ignatiju udalos' v odeždi odnaho žebraka osvoboditisja.

Kohda vist' o vsem etom v Carehradi rasprostranilas', to narod bezspokojstvoval-sja i jak Imperator, tak i Bardas, strachavšis' ot vozstanija, sv. Ignatija poslali v monastyr.

Doznavšis' o tom sv. Nikolaj I. Rimskij Papa, napisal poslanije samomu Imperatoru, izjavivše jemu, čto delegaty byli poslany ne suditi d'ilo, no polučiti točnuju informaciju. Tot že Rimskij Papa v 861-om hodu v Rimi sozzval sobor, na ktorom Ignatija v svojem patriaršeskom troni podtverdili, Fotija lišali vsjakaho cerkovnaho dostoinstva, a delegaty byli anatematizovany. Papa Nikolaj dal i druhoje poslanije, v ktorom virujuščich Konstantinahrada vozzval na zakonnoje poslušenstvo k svojemu Archiereju i im zapretil vsjakoje sno-

šenije s Fotiusom. Na čto etot posłidnyj uže na stol' razserdilsa, čto prekratil vsjakij sojuz s Rimskim Prestolom, a samaho Papu daže isklučil iz Cerkvi.

Eto byl pervyj raskol Vostoka od Zapada.

Fotij pozže napisal obširnoje pismo k Jepiskopam svojego okruha, v ktorom obviňal zapadnych, čto:

v subbotu postať, svjaščennikov prinuždajut na celibat, a v simvol vyry vložili eto slovo: Filioque, t. j. i Syna.

Daššaja istorija uže skorymi šahami prodolžalas'.

Imenno vse izminilos'. Imperator dal Bardasa pro jeho hrichi kazniti, pozže i sam nasištvennoju smertiju skončalsja, a jeho nasłidnik na troni Vasilij Maked, sv. Ignacija vozvratil na jeho sobstevennyj tron, Fotija izhnal, i jeho v monastyr vložil. O vsem informoval Sv. Rimskoho Papu, kotorij tohda, posłi smerti Nikolaja I., uže Ha-

drian II. vsja poslanija i postanovljenija Rimskaho Prestola vozobnovil i potverdil.

Meždu tim v 869-om hodu poderžan byl Vosmyj vselenskij Sobor v Konstantinopolji, na ktorom vse po smyslu postanovljenij Rimskych Pap bylo rišeno.

Fotij pozže pokajalsa, sv. Ignatij umer i tak konstantinopolskym Patriarchoju byl naznačen Fotij, čto radi pokoja bylo i Rimskym Prestolom podtverdženo.

No pokajanje Fotija ne bylo iskreno. On v. 879. hodu opjať sozzval soborišče, na ktorom poslanija Rimskych Pap falsifikoval, rišenija VIII-ho vselenskaho Sobora peremenil, i s tim velikij bezporjadok zavel. Na čto tohdašnyj novyj Papa, imenem VIII-yj Ioann, Fotija iz Cerkvi izhnal, ot patriaršeskaho prestola otdalil. Pri čem Fotij i so storony civil'naho načalstva byl karan, i v zatočenje poslan, hđe i umer.

S tim mir meždu Vostokom i Zapadom byl obnovlen, no takim sposobom razsijaň-

noje zerno prineslo spus'ta 150 l'it, opjat neželateľnyje ovošči.

V polovini XI-ha vika v konstantinopolskije patriarchy byl izbran Michail Kerularij, ktoraho iz poliťeskych pričin oskopili, v s'lidstvije čeho etot čelovik serdivšis' na ves' mir, v 1053-om hodu izdal obširnoje pismo, v ktorom vozobnovil klevety i obvinenija protiv latiňan i ich opjat obviňal, čto:

1. v sv. Liturgii upotrebl'ajut azimku, a ne kvašennyj ch'lib;
2. v subbotu poštat;
3. latinskije svjaščenniki bezborodaty;
4. v velikom pošti ne pojut Alliluja;
5. pri vy-služivanii sv. Krešćenija upotrebl'ajut odno tol'ko pohruženije;
6. svjaščenniki živut v cholostbe, t. j. bezbračno;
7. v simvol vi-ry vložili slovo Filioque. I dal v Konstantinopoli vsi latinskije chramy zamknuti.

Čtob izs'lidovati obvinenija, tohdašnyj Rimskij Papa sv. Lev IX. (1049—1054) pošlal kardinala Humbertusa, s kotorym Mi-

chail Kerularij daže i povstričatisja ne cho-
til. Pročto jeho kardinal iz cerkvi isključil.

Na čto Kerularij dal zlopolučnyj otvit.
On začal otricati i samoje pervenstvo Rim-
skaho Papy.

I otlučivšis' ot centra Katholičeskoj Cer-
kvi, stal raskolnikom.

S tim sojedenenije Vostoka s Zapadom
perervalos', čuvstva l'udej malo po malu
otčuzdilis', duši otdalilis' i razsijannoje ta-
kim sposobom zerno prineslo rokovyja
sl'idstvija.

Michaila Kerularija pro jeho mjatežlivyj
duch, dostihla zaslužennaja doľa. Isaak
Komnen Imperator dal jeho v zatočenije,
v ktorom on v 1058-om hodu v neposlu-
šenstvi zakamenen, jak cužij samoj istin-
noj Cerkvi Christa, i skončalsja.

*

Sije kratkoje opisanije istoričeskyh so-
bytij dokazyvajet to, čto vostočnyje patri-
archi Konstantinahrada otdalilis' ot Zapa-
da, prekratili duchovnoje sožitije dvuch

častej vseho mira, Vostoka i Zapada, a neposlušenstvo vostočnych, v ktorom ety poslednyie tečenijem stoletij zatverdilis', proizvelo neblahoprijatel'stvennuju schizmu meždu vostočnymi i zapadnymi.

V blažennych vikach jak viroispovidnaho sojedenenija, tak i duchovnaho pravlenija, prinadležati k Cerkvi označalo jak na Vostoku tak i na Zapadi to že samoje, imenno byti členom jedinospasajemoj katoličeskoj Cerkvi Christa. Dľa oboznačenia toho sovšim dostatočno bylo eto kratkoje slovo: orthodox, t. j. pravoslavnyj ili inym slovom katoličeskij.

A eto jak na Vostoki, ta i na Zapadi. Različije bylo toľko v obrjadi i v upravlenii, t. j. disciplini.

V tých vikach pervenstvo Rimskaho Papy točno ispovidalos' jak na Vostoki, tak i na Zapadi. Po etoj točki zriniya ne bylo različija na Vostoki i na Zapadi. Vsi oni poslušnyje syny tojže samoj jedinoj Christovoj Cerkvi.

No ot vremen cerkovnaho raskola, vostočnyje otlučivšijesja ot Cerkvi, etomu slovu: orthodox, ili pravoslavnyj — započali davati inoje i novoje značenije. Imenno otd'ilivšijesja vostočnyje etym slovom namirjalis' dati značenije cerkovnaho otčuzdenija, i začali vostočnych nesojedinennyh nazyvati pravoslavnyimi.

No takoje postupovanije otlučivšichsja vostočnych v predmetnom smysli d'ila javl'ajetsja nesostojatel'nyim. Imenno eto slovo: orthodox, ili pravoslavnyj oboznačajet stol'ko, jak byti pravovirnym, t. j. byti pravdivym členom istinnoj Cerkvi Christa i pravym sposobom davati slavu Hospodu Bohu. Vsľidstvije takaho prirodneho značenija slova javl'ajetsja jasnym, čto upotreblenije slova pravoslavnyj d'la oboznačenija nesojedinennyh javl'ajetsja uže nezakonnym i ne točnym, potomu čto oni otdalilis' ot Cerkvi, i stalis' d'la neja čuzdymi. No tak jak nesojedinennyje tim slovom namirjajut oboznačiti svoje otdalenije ot

Christovoj Cerkve i nazyvajut sebja pravoslavnyimi v oboznačenije svojego raskola, to javl'ajetsja sovs'im jasnym to, čto vo- stočnyje:

samych sebja otlučili ot Christovoj Cer- kvi, oni ne suť sojedineny s Cerkoviju Chri- sta, oni vystupili iz neja i stali čuždymi d'la nej, otkazavšis' povinovatisja samym Christom položennomu cerkovnomu centru i stalis' schizmatikami.

*

Na osnovanii skazannyh, sosredotočiv- še predložennyja, my pravy d'ilati s'lidu- juščija zaključenija:

1. Michail Kerularij, konstaninopolskij patriarch, v h. 1054. otreksja povinovati- sja Holovi Cerkvi.

2. S čem on namirjalsja pereminiti Iisu- som Christom postanovlennyj sostav toj že samoj Christovoj Cerkvi.

3. Na osnovanii toho on, i vse pos'ido- vavšije jeho stopam, to j. stopam Kerula- rija, vystupili iz Cerkvi, etu pos'idňuju

ostavili, jedinstvo sv. Materi Cerkvi rozderli, i tak v s'lidstvije svojego postupovanja perestali byti členami istinnoj Christovoj Cerkvi.

4. Otlučivšiesja vostočnyje d'la mňimaho svojego postupovanja stanovili ňikija artikuly, kotorych podlinnym avtorom jest Fotij, a pozže Michail Kerularij.

5. Neposlušenstvo ich jav'ajetsja uže vikovym, k čemu vostočnyje nesojedinennyje zakamenilo priderživajutsja, v čim oni i hrišno zatverdilis'.

6. No oni soderžavše podlinnyja staryja Bohosluženija Cerkvi bez vsjakaho premenenija, vpali v duševnuju neposl'idovatel'nost' i stalis' obviňajemymi v toj že samoj neposl'idovatel'nosti.

Imenno nesojeninennyje vostočnyje, ili po nylišnomu pravi'nomu upotrebleniju slova, schizmatiki v svoich podlinnych cerkovnych Bohosluženijach, položitel'noje katholičeskoje učeniye ispovidujut, no v

vňišnoj svojej žizni svojimi d'ilami tyja že samyja istiny uporno otricajut, s'lidovateľno oni suť sovs'im neposl'idovateľny.

Takimi točkami jav'ajutsja s'lidujuščija:

a) Petra Apostola oni ne choťat uznati Hlavoju Cerkvi, utverždaja čto hlavoju Cerkvi jest' Iisus Christos.

No oni i v tom suť neposl'idovateľny, potomu čto Iisus Christos jest' nevidimaja Hlava Cerkvi, a vidimoju jav'ajetsja Petr, ktoraho sam Iisus Christos postanovil byti Pervenstvujuščim v Cerkvi.

b) Pos'li vaticanskaho sobora (1869) sporadčeski nachod'atsja nikotoryje, otricajuščije neložnosť Rimskaho Papy.

No takoje ich otricanije jav'laetsja neposl'idovateľnym, potomu čto nesojedinennyje vostočnyje v svoich cerkovnych obrjadach, napisannyh v česť napr. sv. Martina Rimskaho Otca (649—655) ispovidujut jeho neložnym. Upotreblennyj imi text zvučit tak: »... verchovnik svjaščennyh

povel'inij n e l o ž n y j«. (Sm. Mineju, 14. apr. Večerňu, 2. stich.)

c) Oni naročno ne prinimajut eto slovo: Purgatorium, Čistilišče. No takoje ich otricanije nel'zja priňati serioznym, potomu čto i samyje nesojedinennyje s podlinnym učenijem Vostoka i vseja Cerkvi prazdnujut tak nazyvajemyja subboty usopšich, i ježened'ilno vospominanije imijut po subbotam o dušach v Christi usopšich. S'lidovatel'no na praktiki oni uznavajut to, čto ješ' takija dušy, kotoryja jav'ajutsja ne sovsim čistymi, no i ne upornymi hrišnikami, s'lidovatel'no ne mohut byti ni v nebi, ni v adi, potomu čto v nebo idut odny tol'ko soveršenno čistyje, a v peklo tak samo odny tolko hrišnyje, kotoryje v smertel'nom hrichi umerli. No iz pekla ňit osvoždenija.

d) Oni otricajut dal'se upotreblenije slova »Filioque«, t. j. »i Syna«, dl'a oboznačenia ischoždenija Sv. Ducha ot Otca, odnovenno i ot Syna. No oni i v tom jav-

ľajutsja neposlřidovateľnymi, potomu řto oni v svoich Bohosluženijach tu že samuju istinu, t. j. ischoždenije Sv. Ducha i ot Syna, vyražajut inymi slovami. Imenno zvyčajnaja formula u nich jest': Sv. Duch ischodit ot Otca i javľajetsja Synom. Napr. »Duše, ot Otca ischoďaj, Synom že javľajemyj.« (Triod. Postn. 3. ned. vel. posta, sereda, Utreňa, Kanon na 2. hirm.)

No ři že samyje nesojedinennyje vostočnyje upotrebl'ajut daže i samoje slovo proischoždenija. Napr. »Priidi k nam, Duše Svjatyj, . . . ty bo rika Božestva jesi, iz Otca Synom ischoďaščaja«. (Triod. Cvitn. Sošestvije Sv. Ducha, Povečerije, Kanon, 3. stich. na 6. himn.)

e) Ňikotoryje ot vremen Nikolaja Kavasilijy (XIV. vika) osvjaščeniye čč. Darov pripisyvajut kromi slov Iisusa Christa i prizyvaniu Sv. Ducha. No i to ich mňinie ne javľajetsja serioznym, potomu řto oni posl'i proiznošenija slov svjaščennikom: »Sije jest' Ťilo moje... Sija jest' Krov' moja...«,

pokľaňajutsja, t. j. umoľajut uže Svjatyje Dary, v znak toho, čto oni vsi, jak svjaščenniki, tak i virujuščije, ispovidujut to, čto sv. Dary posľi proiznošenija nad nimi slov Christovych, javľajutsja uže osvjaščennymi, t. j. chľib uže ne prostyj chľib, no Ťilo Iisusa Christa, a vino uže ne prostyj napoj, no sv. Krov' Spasiteľa.

*

Vosproizvod'a itoh iz skazannyh, javľajutsja, jasnym to, čto nesojedinennyje vostočnyje, ili jak oni schodňa namireny nazyvatisja, pravoslavnyje, ot erkvi Christovoj otlučilis', iz etoj vystupili, sojedinenije s Apostolskoju Cerkoviju perevali, inymi slovami ot sv. Cerkvi Christa ot dalilis'. Seťim oni utratili pravo na to, čtoby vmišivalis' v d'ila sov'isti drugih, i ne imijut prava na to, čtoby viroispovidnyj mir katholičeskyh virujuščich namirjalis' kolebati, i mohut toľko deňgami proselitov iskati.

Knihy Blahovistnika:

S blahoslovenijem našeho Preosvjaščennoho
Kir PAVLA

Blahovistnik začal vydavati knihy, brošurki
dľa našeho naroda.

Do sich por vyšli iz pečati:

- No. 1. Greko-katoličeskaja Cerkov (64 stor. 18
obrazkami) slučajem 300 litnoho jubileja
Užhorodskoj Unii, cina 10 Kčs
- No. 2. Kalendar Blahovistnika. Očen cinnymi
staťami 152 storon, cina 20 Kčs
- No. 3. Sv. Otec Nikolaj razmyšlenije o najsim-
patičnijšim vost. svjatym s pribavlenijem
Nikolajevskoj ihry. 16 storon, cina 5 Kčs
- No. 4. Jedinstvo Christovoj Cerkvi, očen cin-
nyj material iz pera našeho obščezivistno-
ho znatoka univ. prof. Dra. Nik. Russnaka.
32 storon.
- No. 5. »Idi k Josifu«, devjatnica k sv. Josifu.
Prihitivľajutsja v pečat':

»Cerkov Christova Apostolskaja« ot Univ. prof. Dra. Nik. Russnaka).

»Christos posredi nas«, eucharističny poučeniya.

»Christos v nas« poučeniya o sv. pričastii.

»Christos za nas žertvujetsja« Poučeniya o sv. liturgii.

»Vel. Čudo Fatimy« perevod.

Nadijemsja, čto etot rjad knih ubolšitsja, k čemu dopomožeš i Ty čitateľu, jesli eti knihi pokupiš. Jesli ich i perečitaješ to pomožeš sebi, svojej duši, ibo vsi eti knihi pisany iz cili: Spāsi dušu svoju!

Zakazati možno na adr.: Izd. Knih Blahovistnika, Prešov, Masarykovo námestie č. 3.

Predplaťte i čitajte

odinokuju rusckuju
greko-katoličeskiju gazetu

„Blahovistnik“

Podderživaniem etoj gazety podderživajte svoju gr. kat. Cerkov i soznatelnost gr. kat. virnikov!

Predplata na hod 50 Kčs.

Vychodit dva raza v misjac.

Red. i administracija:

Prešov, Masarykovo nám. č. 3.